

РЕШЕНИЕ

№ 5571

гр. София, 05.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 15.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **2905** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба на Б. И. Д., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], ет.4, срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН) и Министерство на правосъдието (МП) за заплащане на две обезщетения, за периода от 12.10.2005 г. до 24.01.2020 г., както следва: 1. За имуществени вреди в размер на 5212 лв. (л.55) за консумативи (химикалки, индиго, бели листа, пощенски пликосе, пощенски марки, папки, лепило, фонокарти, ваучери, разноски за ксерокс) и 2. За неимуществени вреди в размер на 57 332 лв. (л.55) – за претърпени обиди и унижения от отварянето и четенето от служители на затворническата администрация на кореспонденцията му с държавни органи.

В исковата молба на Б. И. Д. вх.№ 8887/13.03.2020 г. се възразява срещу „многогодишните и системни административни нарушения от страна на ръководствата на Затвора [населено място] спрямо кореспонденцията му с органи на съдебната власт: СРС, ВКС, ВКП, В. и Инспектората към В., СГП, СГС, САС, АССГ и ВАС. Ищецът твърди, че служители на Затвора С. незаконосъобразно разпечатват, прочитат и му предоставят в разпечатан вид входящата му кореспонденция от АССГ, ВАС и В., във връзка с вече заведени административни производства срещу Затвора С., както и от СГП, СГС и САС във връзка със заведени от него молби за условно

предсрочно освобождаване. Счита, че служители на Затвора С. не изпълняват чл.46, ал.3 ГПК, когато са конституирани като ответник в производството.

В уточнителна молба от 28.05.2020 г. сочи, че в редки случаи е получавал входящата си и изходяща кореспонденция в затворен вид, докато в повечето случаи служебната му кореспонденция била разпечатвана незаконосъобразно (л.21). Счита, че разпечатването на служебната му кореспонденция с органи на съдебната власт в България от социални работници в пенитенциарното заведение му указва антипревъзпитателно въздействие (л.22), като не се привеждат в изпълнение влезли в сила съдебни актове. Твърди, че на основание чл.34, ал.1 от Конституцията на Република България има право на неприкосновеност на служебната си кореспонденция с органите на съдебната власт (л.24), докато същата била незаконно разпечатвана, съдържанието ѝ – противоправно узнавано, а в някои случаи – изземвано и предоставяно на трети лица.

Ответникът Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ (ГДИН), [населено място], [улица], оспорва исковата молба, чрез юрк. Д. М., в писмен отговор от 02.11.2020 г. и в открито съдебно заседание. Прави възражение за погасяване на исковите по давност съгласно чл.110 от Закона за задълженията и договорите (ЗЗД) преди 24.01.2015 г. Поддържа липса на елементите от фактическия състав на отговорността на държавата за вреди по чл.1, ал.1 ЗОДОВ поради липса на незаконосъобразна административна дейност. Намира за недоказани претърпените имуществени и неимуществени вреди. Излага доводи от законовите разпоредби на чл.86, ал.1 и ал.3 ЗИНЗС и чл.75-78 от ППЗИНЗС, че кореспонденцията на лишените от свобода (л.св.) се контролира досежно материалното съдържание в интерес на сигурността, но не и като текстово съдържание. Соци, че пристигащите запечатани писма се отварят пред затворника, за да бъдат прегледани за неразрешени вещи, а изходящите писма се носят от затворника на инспектор социална дейност и възпитателна работа (ИСДВР) на съответната група, който ги проверява за неразрешени вещи и ги запечатва в присъствието на затворника като гаранция, че съдържанието им не се чете. Твърди, че визираната намеса е оправдана, почива на правно основание и не представлява незаконосъобразна дейност на служители на затворническата администрация. Оспорва наличието на претърпян стрес и страдания над неизбежното ниво на страдание, присъщо на лишаването от свобода. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът Министерство на правосъдието (МП), конституиран с определение от 08.04.2021 г., оспорва исковата молба с писмен отговор от 29.04.2021 г. по съображенията, изложени от ответника ГДИН. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, чрез своя представител, дава заключение за неоснователност на исковите.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с исковата молба твърдения, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

В писмените отговори на исковата молба ответниците ГДИН и МП правят възражение за погасяване на исковите по давност за част от исковия период – преди 24.01.2015 г. Съгласно чл.110 от ЗЗД с изтичане на петгодишна давност се погасяват всички вземания, за които законът не предвижда друг срок. Предвид уредбата на погасителната давност и изричното възражение съгласно чл.120 ЗЗД съдът намира

възражението за основателно, поради което и само на това основание исковите за периода преди 24.01.2015 г. следва да бъдат отхвърлени. Няма спор, че л.св. Б. Д. И. е освободен от Затвора С. на 13.07.2020 г. (л.158), т.е. за релевантния исков период от 24.01.2015 г. до 24.01.2020 г. е изтърпявал наказание „лишаване от свобода“ в ЗО „К.“ и в Затвора С..

Ищецът основава исковата си претенция на накърняване на основното право по чл.34, ал.1 от Конституцията на Република България на тайна и неприкосновеност на личната му кореспонденция с различни държавни органи, вкл. на съдебната и изпълнителната власт. Ищецът не твърди, че е нарушена неприкосновеността на кореспонденцията му с негови адвокати. Националната уредба е в съответствие в чл.8, пар.1 от ЕКПЧ – всеки има право на зачитане на тайната на неговата кореспонденция. По аргумент от чл.15, пар.2 ЕКПЧ това право не е абсолютно и неотменимо. Съгласно чл.8, пар.2 от ЕКПЧ - намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. Изложеното е в съответствие с принципа на пропорционалността между използваните средства (намесата) и поставената цел (неприкосновеност на кореспонденцията), тъй като логично държавните институции балансират конкуриращи се индивидуални (тайна на кореспонденцията) и публични интереси (национална и обществена сигурност, защита на здравето, на правата и свободите на другите индивиди и обществото като цяло).

Според делото на ЕСПЧ *Soering* срещу О. кралство „Присъщо за цялата Конвенция е търсенето на справедлив баланс между нуждите на обществения интерес и защита на основните индивидуални права“. Разпоредбата на чл.8, пар.2 от ЕКПЧ, регулираща държавната намеса в основното право по пар.1, урежда т.нар. „свобода на преценка“, тъй като оставя на държавата свободата на проценка, както на законодателните органи (в случаите, предвидени в закона), така и на изпълнителната и съдебна власт при тълкуването - необходими в едно демократично общество. Последното изискване се свързва с посочването на достатъчни и релевантни причини, пропорционални на наложеното ограничение на основното право. Казано с други думи: претендираното от ищеца основно право на неприкосновеност на личната му кореспонденция не е абсолютно, а държавните органи, балансирайки между конкуриращите се индивидуални и обществени интереси, имат право на намеса, която е „законна“, когато е предвидена в закона и необходима в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.

Тук е мястото да се отбележи специфичният статут на ищеца на лице, изтърпяващо наказание „лишаване от свобода“ за релевантния исков период от 24.01.2015 г. до 24.01.2020 г. Това неминуемо предполага ограничаване на някои от основните му права, вкл. по аргумент от чл.31, ал.5 от Конституцията - на лишените от свобода се създават условия за осъществяване на основните им права, които не са ограничени от действието на присъдата. В съответствие с изложеното, разпоредбата на чл.86, ал.1, т.3 от ЗИНЗС урежда правото на кореспонденция на лишените от свобода. Уредбата е детайлизирана в чл.86, ал.3 ЗИНЗС (Нова - ДВ, бр. 13 от 2017 г., в сила от 07.02.2017

г.), според който кореспонденцията на лишените от свобода не подлежи на контрол на писменото съдържание, освен когато това се налага за разкриване и предотвратяване на тежки престъпления. Относима уредба се съдържа в чл.75, ал.1-4 ППЗИНЗС (редакция Д.в. Бр.20/2014 г.) -осъдените на лишаване от свобода имат право на кореспонденция без ограничение в броя на писмата, които изпращат или получават. Получаваната и изпращаната кореспонденция на лишените от свобода се контролира в интерес на сигурността, като се цели предотвратяване извършването на престъпления. Писмата на и до лишените от свобода се изпращат и получават от инспектор по социална дейност и възпитателна работа в присъствие на служител от надзорно-охранителния състав. П. се запечатва или разпечатва по начин, който да убеди служителя, че не съдържа неразрешени вещи. При възникване на основателно предположение, че писмото е със съдържание, което може да осуети разкриване или да доведе до извършване на тежко престъпление, същото се спира с разпореждане на началника на затвора и се уведомява прокурорът, упражняващ надзор за законност по местоизпълнение на наказанието.

Според изменението и допълнението на чл.75, ал.2-4 от ППЗИНЗС (Д.в. бр.14/2017 г.) получаваната и изпращаната кореспонденция на лишените от свобода се контролира в интерес на сигурността, като се цели предотвратяване извършването на престъпления и внасянето на неразрешени вещи, предмети и вещества. Писменото съдържание на кореспонденцията не подлежи на проверка. Писмата на и до лишените от свобода се изпращат и получават от инспектор по социална дейност и възпитателна работа. П. се запечатва или разпечатва по начин, който да убеди служителя, че не съдържа неразрешени вещи. При наличие на данни, от които може да се направи основателно предположение, че писмото е със съдържание, което може да осуети разкриване или да доведе до извършване на тежко престъпление, същото се спира с разпореждане на началника на затвора и се уведомява прокурорът, упражняващ надзор за законност по местоизпълнение на наказанието.

Съдът приема, че визираната законова и подзаконова уредба отговаря на изискванията на чл.8, пар.2 от ЕКПЧ за намеса, установена в закон. Посочена е преследваната цел – в интерес на сигурността и за предотвратяване извършването на престъпления, която цел е напълно легитимна съобразно чл.8, пар.2 от ЕКПЧ - в интерес на националната и обществената сигурност, за защита на здравето, на правата и свободите на другите. В националната уредба е установен принцип, че писменото съдържание не подлежи на контрол, но и той може да бъде дерогиран когато това се налага за разкриване и предотвратяване на тежки престъпления. Следва да се приеме, че посочената цел също е пропорционална на обществения интерес от защита на сигурността, на здравето и правата на другите лишени от свобода. С оглед данните в докладна записка № 1306/27.10.2020 г. на ЗОЗТ „К.“ за извършеното на ищеца престъпление по чл.115 НК (л.74), данните в докладна записка вх.№ 4020/19.06.2009 г. на ЗО „К.“, че л.св. И. е наказван многократно, емоционално лабилен, склонен да манипулира и изопачава факти (л.75) и посочените в докладна записка от 28.10.2020 г. на инспектор-психолог В. С. дисциплинарни наказания (л.78-82) съдът приема, че приложението на чл.75, ал.2-3 ППЗИНЗС по отношение на личната кореспонденция на ищеца е пропорционално на преследваната цел и индивидуализирано съобразно личностните характеристики на л.св. Б. Д. И..

Националната уредба детайлизира действията, свързани с предаване на кореспонденцията на и от лишените от свобода, които да гарантират, че предадената

кореспонденция не съдържа неразрешени вещи. В това е смисълът на предаването на кореспонденцията в присъствието на ИСДВР по чл.75, ал.3 ППЗИНЗС и преследва легитимна цел – опазване на сигурността, на живота и здравето на лишените от свобода. Изложеното е в съответствие с чл.56, ал.1 ЗИНЗС и чл.28, ал.3 от ППЗИНЗС, които предвиждат, че забранените вещи се изземват. Тази законова уредба е ясна, прецизна, достъпна и предвидима, предоставяща възможност, както на лишените от свобода, така и на служителите на затворническата администрация, да имат единен подход при предаване на кореспонденцията от и на лишените от свобода. Същевременно, тя преодолява категоричността на чл.132г, ал.3 от ЗИН (отм.), обявен за противоконституционен с Решение № 4 от 2006 г. на Конституционния съд - ДВ, бр. 36 от 2006 г., според който кореспонденцията на обвиняемите и подсъдимите подлежи на проверка от администрацията. Още повече, че следва да се държи сметка за различното процесуално качество на ищеца – на лице, лишено от свобода с влязла в сила присъда, различно от лицата по чл.132г, ал.3 ЗИН (отм.) – обвиняеми и подсъдими. Изменението на чл.178, ал.2 от ППЗИН (отм.) след постановяване на Решение № 4 от 2006 г. на Конституционния съд (Обвиняемите и подсъдимите изпращат или получават писмата в присъствие на служител от охранителния състав. П. се запечатва или разпечатва по начин, който да убеди служителя, че не съдържа пари или други неразрешени вещи) е прието, че не противоречи на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ – пар.273-275 от Решение от 08.07.2014 г. на ЕСПЧ по дело Х. и Т. срещу България (жалби № [15018/11](#) и [61199/12](#)) и в пар.73-75 от Решение от 21.07.2016 г. на ЕСПЧ по дело Х. и Полфрийман срещу България (Жалби № [35365/12](#) и [69125/12](#)).

За установяване на твърденията на ищеца относно проверка на съдържанието на кореспонденцията му по негово искане са допуснати и разпитани като свидетели С. Н. Н. и Ю. Л. З.. Според св.Н., който не е бил в едно помещение с ищеца, предаването на кореспонденция от л.св. става чрез ИСДВР – ако е запечатан плик, социалният работник го проверява за неразрешени вещи, запечатва плика пред л.св. и го придвижва по съответния ред. Получаването на външна кореспонденция ставало по същия начин – чрез ИСДВР или друг служител, ако е в запечатан вид, социалният работник го проверява за неразрешени вещи и го предава на л.св. Ако се касае до официални документи от институции, които пристигат разпечатани, отново социалният работник или друг служител от затворническата администрация го предава на л.св., а на втория екземпляр от призовката или съобщението, двамата се подписват, че са го предали/получили. Според свидетеля, документите от съда или друга институция идвали отворени и това било проблем, защото по този начин администрацията на затвора четяла документите, които се получавали. Ако се получавали документи в плик, служителите само проверявали дали в него има неразрешени вещи. Свидетелят формулира проблема по начин, че според Гражданско-процесуалния кодекс служители на затвора не можело да връчват документи по дела, по които ответник е ГДИН.

Свидетелят Ю. З., който е бил в общо помещение с ищеца, установява, че лично е виждал, как ищецът получава документи от съда в отворен вид, с разпечатан плик. Това много го ядосвало и той постоянно се карал. Когато пликът идвал запечатан, ИСДВР карал л.св. да го разпечата пред него, да извади всичко от плика, за да го провери за неразрешени вещи, след което го предавал на л.св. Лично св.З. получавал документи от съда винаги в отворен, разпечатан вид, а когато това било така, не можело да се установи дали документът е прочетен или не от служители на затвора.

Като свидетели на ответника са разпитани л.св. М. С. И., л.св. К. К. Н. и л.св. Б. И. М.. Св. М. И. е бил в едно спално помещение с ищеца и го е виждал да пише писма. Според него, отговорите на писмата се донасяли от социален работник, който отварял писмото пред л.св., проверявал самия плик, но без да чете съдържанието, и го предавал на л.св. Когато лишен от свобода изпращал писмо, го предавал на служител за проверка, след което писмото се изпращало. Според св.Н., който не е бил в едно спално помещение с ищеца, но е бил отговорник по реда и дисциплината в 11-та група на Затвора С., входящата и изходяща кореспонденция се отваряла пред лишените от свобода, проверявал се пликът, след което се предавал. Според свидетеля Б. М., който е бил в общо помещение с ищеца, последният предавал на ИСДВР запечатан плик, служителят го проверявал, след което лично ищецът го запечатвал в лепило и предавал плика запечатан. Според св. М., понякога кореспонденцията от съда идвала отворена.

Установява се от показанията на св. С. А. М., който в периода от 2015 г. до 2019 г. е работил като ИСДВР в Общежитието „К.“ и е бил инспектор на Б. И. до 14.06.2016 г., че външната поща се предава на л.св. в присъствие на ИСДВР и служител от охранителния състав. С оглед сигурността на общежитието и на л.св. пликът се проверявал за забранени вещи. Пликовете се отваряли в присъствието на лишения от свобода, който трябвало да го обърне, така че да се види, че не съдържа забранени вещи или вещества. Лично като служител докосвал плика, но не и неговото съдържание. Друг служител на Затвора С. го получавал по пощата и го предавал в общежитието. Личната кореспонденция се предавала запечатана от л.св. пред служител от охранителния състав и пред ИСДВР, за да се уверят, че не се изнасят неразрешени вещи. Кореспонденцията от държавни органи пристигала в открит или запечатан плик. Когато идвала в запечатан плик, той се изпращал в Затвора С., за да го регистрират, след което се връщал в общежитието и се предавал като стандартна поща. Напр. „помиловките“ от Президентството пристигали в затворен плик, който се отварял от лишения от свобода.

Независимо по искане на коя от страните са допуснати, нито дали са имали непосредствени впечатления от пребиваването на ищеца в ЗО „К.“ или Затвора С. в периода от 24.01.2015 г. до 24.01.2020 г., всички свидетели безпротиворечиво установяват реда на предаване/получаване на лична кореспонденция от и на лишените от свобода. Нито един от свидетелите не установява случай, в който кореспонденцията на ищеца да е била „четена“, т.е. да е проверявана по съдържание, нито са конкретизирали липсваща кореспонденция.

В голямата си част твърденията на ищеца касаят предаването на разпечатана кореспонденция, но това не предполага прочитане на нейния текст от служител на Затвора С., което прочитане не се установява и от писмените доказателства по делото. Няма елемент в свидетелските показания, който да съдържа индиция, че съдържанието на кореспонденцията се проверява от служители на Затвора С.. Според показанията на св.З., ако пощата е отворена, то той не е сигурен дали съдържанието ѝ е прочетено. Също и според св.Н., който формулира проблема като връчване на съобщения чрез служители на Затвора С. по дела, по които ГДИН е ответник. Същественото за съда е безпротиворечивото установяване, че кореспонденцията се проверява единствено за забранени вещи и то в присъствието на лишения от свобода, до когото е адресирана или от когото изхожда, респ. който на момента и в присъствието на други свидетели може да установи визуално дали връчващият

служител на затвора проверява съдържанието на писмата. Изложеното е изцяло в съответствие с разписания ред за връчване на кореспонденция по чл.75, ал.2 и ал.3 ППЗИНЗС.

Следва да се отбележи, че редица процесуални норми регулират връчването на съобщения от съдебни органи и органи на изпълнителната власт. По силата на чл.178, ал.6 от НПК на лишените от свобода и на задържаните под стража връчването става чрез съответните учреждения, т.е. чрез пенитенциарните заведения. Според представени от ответника писмени доказателства (л.107-138) кореспонденцията от редица съдебни органи до Б. Д. И. (АССГ, ВАС, ВКП, САС, С.) е адресирана до началника на Затвора С. по разпореждане на самия съдебен орган, като служителите на Затвора С. е следвало да извършат връчването съобразно чл.178, ал.6 НПК. По този начин, получаването на отворена поща от органи на съдебната власт е по разпореждане на самия съдебен орган като изпращач, което от своя страна е в изпълнение на чл.178, ал.6 НПК.

С цел законосъобразно изпълнение на изискванията на чл.178-182 НПК началникът на Затвора С. е издал Заповед № Л-17/21.03.2012 г. (л.159), с която са определени служители, които да извършват връчването на призовки, съобщения и книжа на л.св. съгласно чл.178, ал.6 НПК. Изрично е посочено в заповедта, че всички останали книжа се връчват на л.св. чрез ИСДВР на съответната група, което също е съобразено с реда за връчване на кореспонденция по чл.75, ал.2 и ал.3 ППЗИНЗС.

Разпоредбата на чл.76 от ППЗИНЗС урежда право на лишените от свобода да кореспондират с органите на съда, прокуратурата, Президентството, Народното събрание, министерствата, политическите партии в страната, представителни органи, дружества, обществени организации и средства за масово осведомяване. Това право се осъществява по реда на процесуалните закони, вкл. на чл.178, ал.6 НПК, като по разпореждане на съответните държавни органи връчването е осъществявано чрез началника на затвора.

От представено от ответника извлечение от регистъра по чл.77, ал.1 ППЗИНЗС (л.85-102) се установява, че значителна част от подадените от лишените от свобода молби и жалби са в запечатани пликове, вкл. от ищеца до АССГ (л.95). Последното обстоятелство се установява и от писмо, изпратено от Затвора С. до Софийски градски съд във връзка с искане от последния на данни за подадена от Б. Д. И. жалба (л.126). Според официалния отговор на пенитенциарното заведение, на 19.03.2017 г. и на 24.03.2017 г. ищецът е подал два запечатани плика с адресат СГС, но информация относно тяхното съдържание не може да бъде предоставена, тъй като пликовете са били запечатани. Изложеното потвърждава, че служителите на Затвора С. са действали при коректно изпълнение на чл.75, ал.2 и ал.3 ППЗИНЗС.

На следващо място, ищецът възразява срещу нарушението на чл.46, ал.3 ГПК - съдът изключва от кръга на другите лица тези, които са заинтересовани от изхода на делото или са изрично посочени в писмено изявление на адресата. Тези лица следва да се посочат в съобщението и обратната разписка, изпращани от съответния съд. Визираната процесуална норма касае задължения на съдебните органи и не може да бъде нарушена от служители на пенитенциарното заведение. Респ. ако ищецът, като страна по граждански спор, е имал претенции да се изключат определени лица като получатели на съдебна кореспонденция, то той е следвало да насочи това си искане към съответния съд, който разглежда делото.

Не на последно място, дори да се касае за получаване на документи, изпратени от съд

в хода на съдебно производство, по което ГДИН е ответник (както настоящето по реда на чл.203-207 АПК) следва да се има предвид, че като страна в съответното производство ГДИН има пълен достъп до всички книжа по съответното дело. Ето защо няма никаква логика да се твърди, че ответникът установява съдържанието на тези документи, четейки личната кореспонденция на лишения от свобода, вместо да използва процесуалните способности за запознаване с делото, по което именно в качеството му на страна му се връчват съдебни книжа.

В заключение, за всеки лишен от свобода се съставя лично досие съгласно чл.54, ал.1 ЗИНЗС, което съдържа документи и данни, свързани с постъпването в затвора и привеждането на присъдата в изпълнение. Според чл.31, ал.3 ППЗИНЗС екземпляр от формуляра за досие с приложен препис-извлечение от присъдата за осъдените се изпраща в ГДИН. Изложеното също е основание за съда да приеме, че ГДИН разполага с необходимата информация, свързана с изтърпяване на наказанието „лишаване от свобода“, поради което е малко вероятно да установява действията на лишените от свобода, запознавайки се със съдържанието на тяхната лична кореспонденция.

Още повече, че конкретно по отношение на Б. Д. И. затворническата администрация разполага с медицински документи, относими към нагласата му да пише жалби (л.78-84), поради което и с оглед общия брой на лишените от свобода в Затвора С. едва ли разполага с физическа възможност да проследи съдържанието на цялата му кореспонденция. Както самият ищец признава о.с.з. на 31.03.2021 г. същият разполага с 250 кг. документация. Не се доказаха и твърденията на И., че е сезирал Министерство на правосъдието или Софийска градска прокуратура с искания за проверка на съдържанието на видеозаписите от Затвора С. във връзка с предаване на кореспонденцията от ИСДВР на л.св. от 9-та група (л.175-176).

Съвкупната преценка на всички събрани по делото доказателства навежда съда на категоричен и несъмнен извод, че при връчване на кореспонденция от и на л.св. Б. Д. И. в периода от 24.01.2015 г. до 24.01.2020 г. не са били нарушени чл.86, ал.3 ЗИНЗС и чл.75, ал.1-3 ППЗИНЗС. Личната му кореспонденция му е предаване чрез ИСДВР, който я е проверявал единствено за забранени вещи без да се запознава с нейното съдържание. Не се ангажираха доказателства по делото в резултат на действия на служителите на затворническата администрация ищецът да е бил възпрепятстван да подаде жалба, искова молба, искане на условно предсрочно освобождаване (УПО), да е бил възпрепятстван да изпълни указания на съда или да осъществи друг процесуален пропуск. Изложеното обосновава липса на твърдените незаконосъобразни действия на служителите на затворническата администрация от Затвора С. като елемент от фактическия състав на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 ЗОДОВ, респ. е дължимо отхвърляне на предявените искове.

За пълнота следва да се посочи, че съгласно чл.90, ал.3 ЗИНЗС (Изм. - ДВ, бр. 103 от 2012 г.) пощенските разходи за кореспонденцията на лишените от свобода са за тяхна сметка, а за тези, за които е установено, че нямат средства, разходите за кореспонденция са за сметка на мястото за лишаване от свобода (чл.90, ал.4 ЗИНЗС). Не се установи по делото ищецът да е правил искане по чл.90, ал.4 ЗИНЗС за поемане на разходите за кореспонденция, поради което сторените такива следва да останат за негова сметка. Изложеното е допълнително основание за отхвърляне на иска за претърпени имуществени вреди.

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ, вр. чл.24 от Наредбата за

заплащане на правната помощ на ответниците следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. за всеки един от тях, своевременно поискани в писмените отговори на исковата молба.

Водим от горното АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, I-во отделение, 69-и състав,

Р Е Ш Е Н И Е :

ОТХВЪРЛЯ ИЗЦЯЛО исковите, предявени от Б. И. Д., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], ет.4, срещу Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ и Министерство на правосъдието за заплащане на обезщетения за периода от 12.10.2005 г. до 24.01.2020 г. за имуществени вреди в размер на 5212 лв. и за неимуществени вреди в размер на 57 332 лв.

ОСЪЖДА Б. И. Д., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], ет.4, да заплати на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, [населено място], [улица], на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

ОСЪЖДА Б. И. Д., ЕГН [ЕГН], от [населено място], [улица], ет.4, да заплати на Министерство на правосъдието, [населено място], [улица], на основание чл.10, ал.4 ЗОДОВ юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението може да се обжалва в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му с касационна жалба пред ВАС на РБ.

СЪДИЯ: